

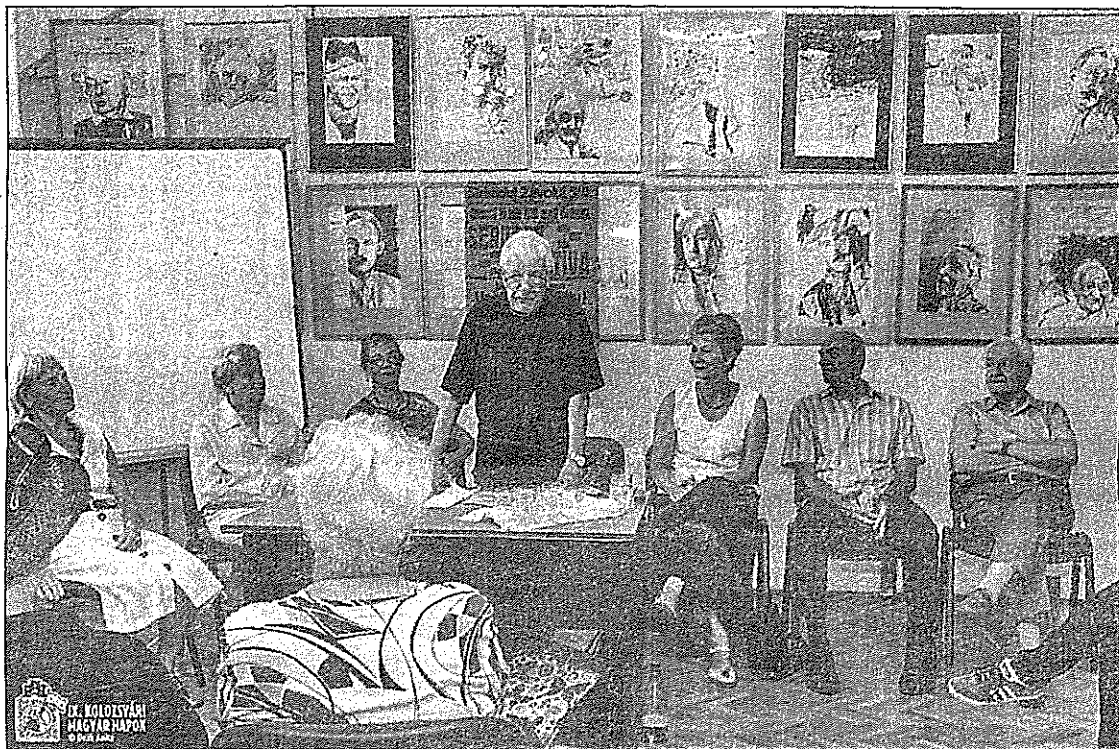
Sikeres sportolók, sikeres szakemberek

Hat híres kolozsvári sportoló, Flóra-Orosz Katalin, Maier-Orosz Judit, Ráduly-Zörgő Éva, Ráduly-Zörgő Károly, Uray Zoltán, illetve meglepetésvendégként Silai Ilona beszélt sportkarrierje és életpályája alakulásáról szombaton délelőtt a 9. Kolozsvári Magyar Napok keretében megszervezett, Erdélyi magyar sportlegendák: beszélgetés sportról és karrierrel a kolozsvári magyar sportolimpikonokkal című előadás során, amelyre a Kolozsvár Társaságánál került sor, Buchwald Péter moderálásával. A jó kedélyű beszélgetés során meggyőződhetünk, hogy az interjúalanyok, a világsiker ellenére megmaradtak szerény, kedves embereknek, akik a sport mellett választott szakmájukban is szép sikereket értek el, elismert szakemberekké váltak.

NAGY-HINTÓS DIANA

– Gyerekkoromban híres sportoló szerettem volna lenni. Elsősorban azért, mert az 1950-es évek első felében kamaszként Szepesi György kiváló közvetítésével a magyar sport legsikeresebb eseményeit élveztük. Akkor volt a 6:3, a helsinki olimpia. Másrészt Uray Zoltán, aki a bátyámnak volt az osztálytársa, mindig szép lányoknak udvarolt. Azt hittem, hogy a sportolók körül csak úgy tolonganak a szép nők. Sajnos, nem lettem nagy sportoló, de egész életemben kötődtem a sporthoz, félisiteneknek tartottam a sportolókat. Ezért most nagyon örülök, hogy ennyi világhírű sportolóval tarthatok együtt előadást – köszöntötte Buchwald Péter, a Kolozsvár Társaság elnöke a megjelenteket, majd szót adott a hírességeknek.

– Az orvosi egyetem elvégzése után sportorvosi oklevelet is szereztem. Több válogatottnak voltam az orvosa, mint például az úszóknak, a röplabdázóknak, az evezős és tornász lányoknak. Mivel később egy nőgyógyászati tanfolyamot is elvégeztem, végigkísértem az élsportoló nők fiziológiai evolúcióját is. Azt a következtetést vontam le, hogy a tornászlányok a nagy megterhelés miatt nem fejlődtek úgy fizikailag, ahogy kellett. Szintén a nagy megterhelés miatt a nemi hormonok fejlődése is lelassult náluk. Ez vezetett oda, hogy doktori dolgozatomban a nagy megterhelésnek a női testalkatra és nemi szervekre gyakorolt hatását dolgoztam fel. Aztán 1986-ban kitelepedtem Németországba, ahol 15 éven át sportorvosi intézetben dolgoztam. Ott is a megterhelésnek a szervezetre való hatását figyeltem – ismertette pályájának alakulását dr. Flóra-Orosz Katalin, aki az elmúlt években több

Erdélyi magyar sportlegendák (középen Buchwald Péter moderátor) – balról jobbra: Flóra-Orosz Katalin, Silai Ilona, Maier-Orosz Judit, Ráduly-Zörgő Éva, Ráduly Károly és Uray Zoltán

senior úszóbajnokságot is megnyert, amelyekről a Szabadság be is számolt. Nem csoda, hogy dr. Flóra-Orosz vonzódott az úszáshoz, hiszen mindkét szülője, nagynénje úszóbajnok volt. Már gyerekként megszerette az edzéseket. Az orvosi egyetemet úgy végezte el, hogy reggel hatkor az uszodában úszott, és nyolc órákor már az előadásokat hallgatta.

– A szervezet sokkal többet bír ki, mint hinnénk. Javasolom előzetes orvosi vizsgálat elvégzését azoknak, akik 50 éves koruk után kezdenek el sportolni. Sétálni, kocogni, úszni bármikor lehet. Még mindig jobb sétálni, mint egész nap a fotelben a televíziót nézni – válaszolta dr. Flóra-Orosz arra a kérdésre, van-e ellenjavallat az idős emberek sportolásának.

Dr. Flóra-Orosz Katalin húga, Maier-Orosz Judit egy, a teremben kifüggesztett plakátra hívta fel a közönség figyelmét. A plakát egy 1939-ben lezajlott versenyre készült, amelyen több családtagjuk vett részt. Maier-Orosz Judit sokszoros országos ifjúsági bajnoki címet birtokol, ám a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Egyetem hallgatójaként nehezen tudta összeegyeztetni a sportot az óralátogatással. Visszaemlékezve az 1960-as évek úszási lehetőségeire, elmondta: a Babeş-parkban volt ugyan egy úszómedence, a városi strandon viszont hideg volt a víz, a Herbák-strandon pedig a medence tele volt békákkal. Maier-Orosz vízipólós szeretett volna lenni, de akkor erre nem volt lehetőség, ezért elkezdett teniszezni.

– Figyelemmel követem az Orosz nővérek pályáját, és drukolok nekik. Veteránként én is

versenyeztem egykor a 35–40 éves korosztályban, de aztán a szakma „bekebelezett”. Most is egyik munkahelyről a másikra rohangálok, nekem ez a sport. De minden nap harminc percet tornászom – vette át a szót Ráduly-Zörgő Éva, olimpikon gerelyhajító, logopédus, akinek már gyerekkora óta a mozgás volt az élettere.

Ráduly-Zörgő Éva gyerekként kézilabdázott, majd áttért az atlétikára. A pszichológia kar elvégzése után férjhez ment Ráduly Károly edzőhöz, és a kiegyensúlyozott lelki és testi állapotnak köszönhetően sporteredményei még jobbak lettek. A moszkvai 1980-as olimpia után edzőt váltott. Ezt követően többször szabotálták sportkarrierjét, így az 1984-es olimpiára sem juthatott ki. Mindezek ellenére most is azt vallja: tanuljunk, képezzük magunkat, legyünk fogékonyak az új dolgokra.

Silai Ilona olimpiai ezüstérmes sportoló 1959-ben kezdte el karrierjét kézilabdával, majd atlétikával. Országos bajnokságot ugyanabban az évben nyert. 1966-ban az országos bajnokságon neki volt a legjobb eredménye, mégis második lett. Vele is előfordult, hogy a versenyre való meghívó elsikkadt valahol. 1983-ban áttelepült Németországba, de most egyre több időt tölt a család Kolozsvárt.

Ráduly-Zörgő Károly edző a gimnázium elvégzése után képzőművészeti egyetemre felvételizett, de nem sikerült. A kötelező sorkatonai szolgálat alatt fedezték fel dobókésztségét. Atletizálni kezdett, a gerelydobásban érte el a legjobb eredményt. A válogatott tagja lett, országos és nemzetközi

zi sikereket ért el, bajnokságokat nyert meg. 1977-ben végezte el a testnevelési szakot. Feleségével, Ráduly-Zörgő Évával egy edzőtáborban ismerkedett meg.

Uray Zoltán olimpiai vívó már gyerekkorában rengeteget olvasott a vívásról, és a történelmi regények is hozzájárultak ahhoz, hogy ezt a sportágat válassza. Fitalon került be a román vívó válogatottba, amelynek hét évig volt a tagja. Részt vett a helsinki és a melbourne-i olimpián. Örömmel emlékszik az 1954-es világ bajnokságon való szereplésére, amelyen Uray egyéni és csapatversenyben is nyert, ezzel megszerezte Románia első világ bajnoksági érmét a vívásban.

– A nemzetközi versenyeken elég jól szerepeltem. A legnagyobb sikerem az volt, amikor 1955-ben bevezették az elektromos tört, és versenyt szerveztek, ahova minden országot két vívó képviselt. Én voltam az egyik. Azon a versenyen 15. lettem. Jó dolog, ha valaki elmondhatja, hogy a világ első tizenöt vívója között szerepel. 1956-ban négy világ bajnokkal mérkőztem. Még akkor is, ha kikaptam tőlük, óriási élmény volt. Láttam, mi a sorsa az élsportolóknak, miután abahagyják a sportot, és nem volt más szakmájuk. Tudatosult bennem, hogy ebből nem lehet megélni. Orvos akartam lenni, majd biológiát végeztem. Sportolóként még a csúcson voltam, amikor megtudtam, hogy Kolozsváron létrehoznak egy nukleáris orvostudományi labort. Óriási szerencsém volt, felvettek. A kolozsvári onkológián aztán 30 éven át dolgoztam – emlékezett pályájára Uray Zoltán.